

Szombathely, 1888. július 4. – Budapest, 1976. október 7.

Vasutas család leszármazottja, apja főmozdonyvezető volt. 1906-ban kereskedelmi érettségi vizsgával jelentkezett a Magyar Államvasutakhoz. Különböző vasúti beosztásokba dolgozott, majd 1913-ban berendelték a MÁV Szabadkai Üzletvezetőségére forgalmi központi előadónak. Az első világháború végén menteni igyekezett a magyar vasúti vagyont, de a megszálló szerb csapatok letartóztatták, a kivégzés előtt megszökött. Családját 1920. február 12-én a szerb hűségeskü megtagadása miatt kiutasították. Hat hónapig budapesti pályaudvarokon veszteglő szerelvényekben laktak, akkor kezdeményezésére megalakították a Magyar Vagonlakók Testületét, amelynek elnökévé választották. Az állami szolgálatból vasúti főfelügyelő beosztásban 1928. január elsején nyugdíjazták, mert a Reggel című független lapba írt cikkeit a vasúti alkalmazottak helyzetéről felettesei felforgató tevékenységként értékelték. Különböző hivatalnoki munkát vállalt. 1938-ban belépett a Független Kisgazdapártba. 1943-ban egy munkaszolgálatos század parancsnoka a szovjet fronton. Emberséges magatartása miatt a német megszállás idején a honvédtörvényszék szolgálati büntett és zsidóbarátság miatt eljárást indított ellene. 1945 februárjában ház és tömbmegbízottnak jelölték lakókörnyezetében. Ismét felújította kisgazdapárti tagságát, a párt XII. kerületi szervezetének alelnöke lett; az 1945. novemberi nemzetgyűlési választáson a FKGP nagy-budapesti lista 109. helyéről nem került be a törvényhozásba. Beválasztották a Budapesti Nemzeti Bizottságba és a BSZKRT igazgatósági tanácsába. A következő évben a Magyar Államrendőrség Politikai Osztálya vizsgálatot indított ellene egy 1938-ban írott könyve politikai vonatkozásai miatt. A vádat később elejtették. 1947 elején a kitelepítések miatt tiltakozásul pártjából kilépett. 1947 augusztusában lett a Magyar Függetlenségi Párt tagja, az országgyűlési választásokon nagy- budapesti választókerületből bejutott a törvényhozásba. 1947. november 20-án mandátumát az Országos Választási Bizottság megsemmisítette. 1956 forradalma alatt ismét politikai szerepet vállalt. 1956. október 31-én bejelentette Nagy Imre miniszterelnöknek a Magyar Függetlenségi Párt újjáalakítását. A következő nap a Magyar Szabadság Párt újjászervezésében vett részt. A forradalom leverése után, 1957 márciusában letartóztatták és internálták. 1957. június 17-én engedték el Kistarcsáról. A politikától végleg visszavonultan 1963-ban érdeklődése a sírtörténet felé fordult. Sírtörténészként a németvölgyi és a kútvölgyi temetőben eltemetett 1848-as és jakobinus mártírok sírjainak exhumálásában, a halottak azonosításában, méltó helyszínre történő áttelepítésében vett részt.